

Téma: **Nejvyšší čas** (...poznat svého dědu)

Svého dědu, tátu své mámy, jsem nikdy nepoznal. Rozvedl se s babičkou před čtyřiceti lety, rodiny se nestýkají, déle než dvacet let neprobíhá žádná komunikace. Přesto jsem na něj od prvních dní studií někdy myslel, bydlí čtvrt hodiny vlakem od Brna. Kolikrát jsme ho se sestrou chtěli najít! Situace dozrála až teď, kdy mnoho příčin dalo podnět k tomu, že jsem klauzurní zadání Nejvyšší čas – Hochzeit – Svatba, pojal právě tak, že je nejvyšší čas najít a poznat svého dědu. (Jmenoval bych například v rámci atelieru na začátku roku pořádanou terapii Rodinná konstelace, kterou jsem díky učiteli mohl absolvovat.) Tento můj osobní rodinný příběh zapadá do kontextu témat mojí umělecké práce a rovněž mého vnitřního směřování. Obecné a mytologické znaky takového hledání ztraceného, neznámého a tajemného blízkého předka, praotce, si myslím, že by mohly být přinejmenším zajímavé pro každého z lidského rodu. Co je ale mou klauzurní prací? Akt vyhledání a setkání a poznání se s ním? Jeho fotografie? Nebo lineární akvarely, malby? Od chvíle, kdy jsem věděl co budu dělat, jsem začal zaznamenávat její průběh coby dílčí kapitolu v knize s názvem K jádru přes čas aneb O rozmanitých zázracích a záhadách Reality v souvislostech fenoménu temporálního, ve které se navzájem prolíná a komentuje text kresbou a malbou.

Řekl bych, že mojí klauzurní prací je záměr všech těchto prvků, společný duch akce, fotografií, maleb a knihy – deníku. V rovině vizuální jsem při tvorbě akvarelů počítal s přítomností fotografií, vznikla mapa hledání s několika zvláštními reminiscencemi na úlet na Macoše, poblíž dědova bydliště, náhodný výlet až přímo k Babícím s již nežijícím spolužákem Františkem a také druhý akvarel, Pocta Lee-U Fanovi, vztahující se k tvorbě tohoto japonského malíře korejského původu i mé bakalářské práci. Množství dalších interpretací významu nechávám s dovolením na divákovi.

Jeli jsme s Barunkou najít mého dědu. Stoupali jsme strmé dlouhé kilometry do Babic. Bloudili jsme a hledali kostel. Když ze sebe další oslovená paní vypravila, že čtyřka je její, měl jsem výhled na ni zakrytý svodidlem u silnice. Dědova druhá žena nás přivedla do domu. Počkáme až se probudí. Když už jsme čekali dlouho, zjistila, že v domě není. Šel se projít? Když jsme se ze střechy garáže dívali na Brno, vracel se. Tak jsem našel svého dědu. Věděl o mně. Jí jenom pivo. Pije kafe a hodně kouří. Má skoro metrák a říkal, že se těší do hrobu. Občas se projde kolem vsi lesem. Oči a nos celá máma. Poděkoval mi za návštěvu a slíbil, že mi příště ukáže borovici s osmi vršky. Roste ve Křtinách.

Když jsem poslal domů dědovu fotku, řekla babička, „To není von.“

Jan Karpíšek

Brno, 2004